

λῆς τῆς ὥραίας Γκιουλμπαχάρ· ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη ἔχει καθήκοντα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ παραβῆ χάριν τῶν καλλίστων μύθων. Ἐξ ὧσων δὲ εἵπομεν συνάγεται προδήλως, ὅποσον δύσπιστος πρέπει νὰ εἴμεθα πρὸς τὰς τοπικὰς παραδόσεις. Δὲν λέγω ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ περισυνάγωμεν αὐτάς· ἂν ὄχι ἄλλο, ὑποδεικνύουσιν ἐνίοτε τὸν χαρακτῆρα τῶν κατοίκων παρ' οἷς παρήχθησαν. Ἀλλὰ πρὶν ἀποδώσωμεν εἰς τοιαῦτα θρυλήματα ἱστορικὴν ἀξίαν, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ υποβάλωμεν αὐτὰ εἰς τὴν προσήκουσαν θάσανον, καὶ ὁσάκις στερούμεθα τῆς πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένης Λυδίας λίθου, ὅπως ἐνίοτε δυστυχῶς συμβαίνει, νὰ μὴ παραδεχώμεθα αὐτὰ ὡς γνήσιον χρυσόν.

Κ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Τὸ ἐπόμενον διήγημα, γραφὲν ὑπὸ τοῦ ὀνομαστοῦ μυθιοστοριογράφου τῆς Ἀγγλίας Καρόλου Δίκινς, ἀποδεικνύει πόσον ὀλέθηρον εἶνε τὸ ἐλάττωμα τῆς μέθης καὶ πῶς φέρει τὸν ἔχοντα αὐτὸ εἰς τὸν κρημνὸν τῆς ἀπολείας. Νὰ μὴ οὔτε νοουθεσίας περιέχει, οὔτε φράσεις πομπώδεις κατὰ τῆς ἀκολασίας· διὰ πραγματικῶς ὁμῶς διηγήματος θέτει ὑπ' ὅψιν τοῦ ἀναγνώστου σκηνὰς παριστώσας τὰ τρομερὰ ἀποτελέσματα ἐλαττώματος, ὅπερ πρέπει ν' ἀποφεύγῃ πᾶς ἄνθρωπος, ἀποτελέσματα καταστρέφοντα καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς οἰκεῖους αὐτοῦ. Πρόκειται δὲ ἡ ἐν τῷ διηγήματι σκηνὴ ἐν Λονδίῳ, ἐν τῇ πατρίδι ταύτῃ τοῦ gin καὶ τοῦ porter, ὅπου ἐκάστη ὁδὸς ἔχει καὶ ἐν τοιλάχιστον καπηλειόν.

Σ. τ. Δ.

ΜΕΘΥΣΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ

Α'

Οὐδεὶς βεβαίως ὑπάρχει ἐν Λονδίῳ ὅστις, περιερχόμενος καθ' ἐκάστην πολυπληθεῖς συνοικίας, νὰ μὴ ἀπαντήσῃ γνωστὸν αὐτῷ πρόσωπον, ἄλλοτε μὲν εὐπρεπές, σήμερον δὲ ἀποτρόπαιον.

Ἡ εὐρέθη τις ποτὲ μεταξὺ τοῦ πλήθους καὶ νὰ μὴ ἀνεγνώρισε ἄνθρωπον, πρὶν μὲν ἔμπορον, ὑπάλληλον, ἢ ἄλλο ἐπικερδὲς ἐπάγγελμα μετερχόμενον, νῦν δὲ βυπαρόν, βακενδύτην, ἀσθενῆ, ψωμοζήτην;

Ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὅσους ἐγνώρισαν οἱ ἀναγνώσται εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐνθυμηθῶσι καὶ τινα ἐκπεπτωκότα, ἐκχαυλισθέντα, κυλιόμενον μεταξὺ συμφορᾶς καὶ πείνης, τὸν ὁποῖον πάντες ἀποφεύγουσιν ὡς ψωραλέον, οὗ τινος ἢ μὲν ὑπαρξίς εἶναι μυστήριον, ὁ δὲ παρελθὼν βίος δὲν προσεμίγη τὴν παροῦσαν ταλαιπωρίαν του.

Δυστυχῶς τὰ γεγονότα ταῦτα εἶναι τόσῳ συνεχῆ, ὥστε περιττὸν καὶ νὰ τ' ἀναφέρωμεν. Καὶ πόθεν ἄρα ἡ τοιαύτη ἐξἄχρησις; Ἐκ τῆς μέθης! διότι ἡ μέθη εἶναι τὸ δλητήριο οὗ τινος τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἐπέρχονται μὲν ἀμέσως, εἶναι ὁμῶς ἀναπόφευκτα· ἡ μέθη πνίγει πᾶν εὐγενὲς φρόνημα καὶ πᾶν αἴσθημα κατ' ἄλλο. Ἐκ τῆς μέθης λησμονοῦμεν καὶ γυναικα καὶ τέκνα καὶ φίλους καὶ εὐτυχίαν καὶ κοινωνικὴν θέσιν, καὶ ἐκ τῆς μέθης φερόμεθα πρὸς τὸν κρημνὸν τῆς ἀπολείας.

Καὶ τινὰς μὲν κρημνίζει εἰς τὸ ἐλάττωμα τῆς μέθης ἡ δυστυχία, ἡ ἀπόγνωσις, ὁ θάνατος ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἠγάπων, ἡ θλίψις· καὶ οὗτοι ὁμοιάζουσι πρὸς παράφρονες γινομένους αὐτοχέιρας.

Οἱ πλείστοι ὁμῶς κρημνίζονται ἐν γνώσει, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς, εἰς τὸ θάραθρον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν εἶναι πλέον δυνατὸν νὰ ἐξέλθωσιν· ἐξ ἐναντίας ὅσῳ προχωρεῖ ὁ καιρὸς τόσῳ καταθίζονται.

Β'

Ἀνθρωπὸς τις, ἐξ ἐκείνων περὶ ὧν ὁ λόγος, ἵστατό ποτε ὄρθιος παρὰ τὸ προσκέφαλον τῆς ψυχοῦραγούσης συζύγου του. Τὰ τέκνα του περιεκύκλουν γονυπετῆ τὴν κλίνην καὶ ὠλοφύροντο προσευχόμενα. Ὁ θάλαμος ἦτο γυμνὸς καὶ μόνον ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀσθενοῦς ἤρκει νὰ σὲ πείσῃ, ὅτι ἐκείνην τὴν ὁποίαν κατελίμπανε τὸ φῶς τῆς ζωῆς ἐφόνευσαν αἱ στερήσεις, αἱ μέριμναι, αἱ κακουχίαι, αἱ πολυχρόνιοι λύπαι.

Γραῖα δὲ τις, ἀπὸ τῆς ὁποίας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔρρεον ἄφθονα δάκρυα, ὑπεβάσταζε περιπαθῶς τὴν κεφαλὴν τῆς σχεδὸν νεκρᾶς. Τὸ ὄχρον ὅμως πρόσωπον τῆς θυγατρὸς δὲν ἦτο ἐστραμμένον πρὸς αὐτήν, οὐδὲ τὰ ψυχρὰ δάκτυλά της ἐσφιγγον τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς, ἀλλὰ τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοὺς ὁποίους μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ κλείσῃ ὁ θάνατος, ἠτένιζον εἰς αὐτὸν, ὅστις ὁμῶς δὲν ἐδύνατο ν' ἀντισταθῆ εἰς τὸ τελευταῖόν της βλέμμα. Τὸ ἐνδυμὰ του ἦτον ἀκάθαρτον, οἱ ὀφθαλμοὶ βεδαρημένοι καὶ κατακόκκινοι, ἡ δὲ ὄψις φλογερά, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠναγκάστησαν νὰ τὸν ἀποσπᾶσωσιν ἀπὸ τὰ ὄργια τῆς μέθης καὶ νὰ τὸν φέρωσι πλησίον τῆς ἀποθνησκούσης συζύγου του.

Φανὸς δὲ, οὗ τινος τὸ φῶς ἐμετρίαζε λεπτὸν ἐπικάλυμμα, ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τὰ πρόσωπα τῶν περιστοιχιζόντων τὴν κλίνην, ἐνῶ ὁ λοιπὸς θάλαμος ἦτο κατασκότεινος. Καὶ ἐκτὸς μὲν τοῦ δωματίου ἐπεκράτει ἡ σιγὴ τῆς νυκτός, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ πάντα ἦσαν σιωπηλὰ ὡς ὁ θάνατος. Ὁ μόνονος καὶ ἀσθενὴς ἦχος ὠρολογίου κρεμαμένου ὑπὲρ τὴν θερμάστραν διέκοπτε μόνος τὴν βαθεῖαν καὶ κατανυκτικὴν σιωπὴν πάντων, γινωσκόντων ὅτι μὲν ἔτι θὰ παρέλθῃ μία ὥρα καὶ ἡ ἀνηλεὲς βελὸν θὰ προκαλέσῃ τὸν νεκρώσιμον ἦχον. Καὶ τῶντι, τρομερὰ εἶναι ἡ ἀγρυπνία πλησίον φιλάτου ἀσθενοῦς καὶ τρομερωτέρα ἡ προσδοκία τοῦ θανάτου· τρομερὰ ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ ἐλπίς παρέρχεται διὰ παντός καὶ τρομερωτάτη ἡ πεποίθησις ὅτι ἀδύνατος πλέον ἡ θεραπεία. Τὸ αἷμα παγώνει ὅταν ἀκούσῃ τὰ περισπούδαστα ἀπόρρητα τῆς καρδίας, τὰ ἕως τότε ἄγνωστα μυστήρια πολλῶν χρόνων, ἅτινα ἐξομολογεῖται πρὶν ἐκπνεύσῃ τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου προσφιλὲς ὄν, καὶ ὅταν φαντάζεσαι ὅτι ἡ σιωπὴ